

kunde sættes til Fredslutningen, og Flertallet i Udvalget sluttede sig hertil. Jeg bemærkede da, at man jo ikke ved noget om, hvornaar Fredslutningen indtræder; der er den største Sandsynlighed for, at en Præliminærfred vil indtræde om et Par Maaneder eller saa, men den endelige Fred kan det trække længe ud med. Der blev da svaret: Ja, men det er den endelige Fred, vi bygger paa.

Nu siger den højtærede Minister, at naar man i Landstinget har valgt at sætte Fjortendedagen efter Præliminærfredens Indgaaelse, har man formentlig tænkt sig, at med Præliminærfredens Indgaaelse vilde ogsaa Blokaden blive hævet. Jeg skal ikke kunne udtale mig om, hvorvidt man har tænkt sig dette, men det er min Overbevisning, at Forholdene, naar Loven af 7. August bortfalder, vil blive saaledes, at Rigsdagen til enhver Tid vil være villig til at træffe de Bestemmelser, som maatte være nødvendige, selv om Blokaden delvis eller helt opretholdes. Det vil derfor for mit Vedkommende ikke volde nogen Ængstelse, at denne Bestemmelse om Præliminærfredens Indgaaelse som Tidsfrist vedtages.

Dernæst er det, som ogsaa den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, foreslaaet i Lovforslaget udtrykkelig at udtale, at naar Loven af 7. August bortfalder, saa bortfalder ogsaa de Foranstaltninger, som er truffene i Henhold til den Bemyndigelse, Loven giver. Det er rigtigt at nævne dette udtrykkelig i Lovforslaget, for at der ikke i saa Henseende skal opstaa Tvivl om, hvorvidt de paagældende Foranstaltninger er bortfaldet eller ikke. Naar det vedtages her, er jo ingen Tvivl mulig. Og Sagen vil ikke volde nogen Vanskelighed, da det efter dette Lovforslag er lagt i Rigsdagens Haand at forny alle de Bestemmelser, som Tiden og Forholdene maatte gøre det nødvendigt at forny.

Tilbage er der Spørgsmaalet om Forhandlingerne om disse Sager mellem Ministeren og Rigsdagen. Dette Spørgsmaal søges løst ved, at der nedsættes et Udvalg paa 8 Medlemmer, valgte efter de Regler, som findes i vor Grundlov § 49. Men Forudsætningen fra vor Side og fra Venstres Side i Landstinget, som har foreslaaet dette, er, at disse 8 Medlemmer fordeles mellem Partierne med 2 til hvert. En saadan Overenskomst vil sikkert ogsaa let kunne gennemføres i det Fællesudvalg, som skal vælge Medlemmerne af Udvalget.

Dette Udvalgs Hverv bliver da i Tidsrummet indtil Augustlovens Bortfald at repræsentere Rigsdagen i de Forhandlinger,

der skal føres med Ministeriet om, hvilke Foranstaltninger det vil være rigtigt helt eller delvis at ophæve, og hvilke det vil være rigtigt at opretholde ogsaa udover det Tidspunkt, da Loven af 7. August 1914 bortfalder. Og paa Grundlag af de Forhandlinger, som føres med dette Udvalg, har Ministeriet da at forelægge for Rigsdagen de Forslag, som maa søges gennemført for at opretholde de Foranstaltninger, som man maa anse for fornødne.

Endvidere foreslaas den Bestemmelse, at Foranstaltninger, som træffes af Ministeriet indtil den endelige Ophævelse af Loven af 7. August, skal forelægges Rigsdagen, saaledes at de, hvis Rigsdagens Godkendelse ikke opnaas inden 14 Dage efter Forelæggelsen, vil være bortfaldet. Nu mener den højtærede Indenrigsminister, at det er nødvendigt at sætte Bestemmelser ind i Lovforslaget om saadanne Sagers Behandling i Rigsdagen. Deri tror jeg, at den højtærede Minister tager fejl. Disse Bestemmelser kan meget let træffes senere, naar Tilfældene kommer til at foreligge.

Den højtærede Minister udtalte, at Folketinget ved Vedtagelsen af dette Lovforslag fraskrev sig Ret til at opretholde de Bestemmelser og Foranstaltninger, som hidtil er truffene efter Loven af 7. August 1914 — opretholde dem, selv om det andet Ting maaske vilde have dem bort —, og han tvivlede om, at Folketingets Flertal vilde gaa ind herpaa. Men det er netop heri, Sagens Kærne ligger. Selvfølgelig maa Folketinget ved at vedtage dette Lovforslag erkende, at Loven af 7. August 1914 bortfalder, at der sættes en Grænse for den som her foreslaaet, og dermed er ogsaa den Bemyndigelse, som ligger i Loven, borte. Ministeren siger: Ja, men en bestaaende Lov, som man vil have ophævet, maa ophæves af begge Ting, og det Ting, der fastholder ikke at ophæve den, maa have sin Ret. Ja, selvfølgelig, det gælder enhver bestaaende Lov. Men denne Lov er givet under en Forudsætning, som ikke er almindelig ved øvrige Love, nemlig den, at naar Krigen er forbi, skal den falde bort. Det har Ministeriet sat sig imod.

Nu synes det, at Ministeriet vil indtage, hvad man kan kalde en vis neutral Stilling, henviser til Folketingets Flertal og mene, at Folketingets Flertal vil indtage det Standpunkt, at det ikke vil gaa ind paa Lovforslaget. Det er en Taktik, vi kender, ogsaa fra gamle Dage. Jeg har hørt Estrup flere Gange sige, at hvis Tingene kunde enes om en Finanslov, tog han derimod; men Tingene kunde jo ikke enes derom. Her